

86. 311. VII. 39. 121.

ORD

afsjungna

vid

GENERAL-DIRECTEUREN

FÖR MEDICINAL-VERKET I STORFURSTENDÖMET FINLAND

OCH RIDDAREN AF KEJS. S: T WLADIMIRS-ORDENS FJERDE CLASS,

PHILOSOPHIÆ OCH MEDICINÆ DOCTOREN

CARL DANIEL VON HAARTMANS

hulda Makas

MARIA HEL. ROSINA FRANZENS

jordfästning

i Helsingfors' Stads Lutherska Kyrka,

den 29 Januari 1840.

HELSINGFORS,
tryckt hos J. C. Frenckell & Son.

Imprimatur.

S. J. Backman.

Ur "menskans anlet" Du, o Gud!

En skönhet låter stråla
Nå'n gång mer ljuf än blommors skrud,
Som sommarns ängar måla.
Af himlens skönhet fast det tycks
Ett förebud och minne — trycks
Det dock till stoft af dödens hand.
Lik facklans brand,
Dess glans släcks ut i grafvens sand.

I menskans hjerta Du, o Gud!
En godhet klappa låter,
Så mild som Cherubsharpans ljud,
Som tåren, Engeln gräter.
Men fast vid Ditt sin eld det tändt,
Fastän med det Din kärlek sändt
En helsning ned till jordens slägt;
Utaf en flägt
Det kyls från dödens andedrägt.

Då stå — som nu — med tårtyngd blick
De, som det älskat, alla;
Och minnas ej hvart flamman gick
Och se blott stoftet, kalla.

Den hand, som tung dem drabbat har,
Men ej Din kärlek syns stå kvar.
Dig ske dock pris, att det var godt,
Som för dem gått:
En Engel så hos Dig de fått.

Se mildt till deras framtids sorg,
Som än sin sorg ej veta!
Var deras fasta värm och borg,
När villosamt de leta
Den stråt, som leder till det hem,
Dit modersröst bäst kallar dem!
O! sänd af den ur högre chör
En ton, som rör
Dem modershuldt och rätt dem för.

Med is på hjessan, evig vår
I himlen af sitt hjerta,
Vid grafvens brädd en fader står.
Låt ej ens denna smärta,
— Hvad sjutti vintrar ej förmå —
Strö moln uti dess azurblå.
Ljuft frid och fröjd re'n sjöng hans röst
I tusen bröst.
Gud! gif, som förr, sjelf honom tröst.
